

Θέατρο Αθήναιον

Ξανθές - μελαχρινές, το μιούζικαλ της ατυχίας...

► Του Δημήτρη Τσατσούλη

Θέατρο

Αν εξαιρέσει κανείς τα φεστιβαλικά, τα θέατρα των **Λειβαδά** και **Λεμπέση** αποτελούν τις μόνιμες ευχάριστες θεατρικές ανάσες της καλοκαιρινής Αθήνας προσφέροντας ανάλαφρες, αλλά συνήθως ποιοτικές παραστάσεις. Φέτος, η γνωστή κινηματογραφική επιτυχία «**Οι άνδρες προτιμούν τις ξανθές...**» με έντονη την ανάμνηση της **Μαίριλυν Μονρόε**, δικαιολογημένα τράβηξε το ενδιαφέρον στη θεατρική μεταφορά της που ανέβηκε στο θέατρο Αθήναιον. Η γνωστή μουσική και το περίφημο τραγούδι των «διαμαντιών» αποτελούν επιπλέον ικανότατους πόλους έλξης για το κοινό.

Το μιούζικαλ έχει πρόσφατα δημιουργήσει ικανοποιητικά προηγούμενα και στην **Ελλάδα**, ειδικά μετά τις παραστάσεις του Εθνικού στο **Κοτοπούλη - Ρεξ** αλλά και καλοκαιρινών θεάτρων αναδεικνύοντας ταυτόχρονα ικανούς στο είδος ηθοποιούς μας. Μεταξύ τους, αναμφισβήτητα συγκαταλέγονται και η **Εβελίνα Παπούλια** και η **Τάνια Τρύπη** που ανέλαβαν τους δύο κεντρικούς ρόλους. Τι έφταξε, όμως, που η παράσταση δεν μπόρεσε ούτε μια στιγμή να απογειωθεί αλλά παρέμεινε ένα αφόρητα βαρετό θέαμα; Ο **Λεμπέσης** δεν φείδεται χρημάτων όπως βεβαιώνουν όλοι οι συντελεστές στα σημειώματά τους και όπως το έχει αποδείξει στο παρελθόν. Τότε, γιατί άραγε αυτή η διάχυτη κακογουστιά, η μίζερια στο θέαμα;

Το ανέμπνευστο, αν και πολύμορφο σκηνικό του **Γιώργου Ασημακόπουλου** ήταν η μια από τις αιτίες. Η πλήρης απουσία συντονιστικού της παράστασης νου ήταν η επόμενη: Ο **Γρηγόρης Βαλτινός** που ανέλαβε τη σκη-

νοθεσία δεν έδειξε να γνωρίζει τους κώδικες αυτού του είδους θεάτρου ούτε ως προς την οργάνωση θεαματικών σκηνών ούτε ως προς την καθοδήγηση των ηθοποιών. Το κείμενο του γνωστού συγγραφέα **Παναγιώτη Μέντη** είχε εμφανέστατες αδυναμίες που ισοπέδωναν τις όποιες ατάκες προορίζονταν για να προκαλέσουν γέλιο. Είναι πράγματι αξιοπερίεργο το πώς ένας ηθοποιός που συγχρόνως τυγχάνει ο **Μέντης**, δεν διαπίστωσε πως ο τρόπος διάρθρωσης των διαλόγων του δεν έκαναν το αναγκαίο γκελ προς το κοινό.

Αν κατανοεί κανείς την απουσία ζωντανής ορχήστρας και μουσικής, αποδεχόμενος το πλεί-μπακ, αδυνατεί να κατανοήσει το γιατί και τα τραγούδια πρέπει να ακούγονται μαγνητοφωνημένα σε μια παράσταση μιούζικαλ! Αυτό μοιάζει τουλάχιστον κοροϊδία προς το κοινό. Κι όμως, όλα τα τραγούδια, πλην ενός, εκείνου της **Ντόροθι/Τρύπη** με τους κλοσάρ (που ήταν και το μόνο επιτυχές) ακούγονταν σε πλεί-μπακ με τα χειλάκια των επί σκηνής ηθοποιών και χορευτών να ανοιγοκλείνουν άνευρα κι ασυντόνιστα!

Οι χορογραφίες του **Φωκά Ευαγγελινού**, παραδόξως, επίσης ανέμπνευστες με το δμελές αντρίκιο μπαλέτο να υποπίπτει σε λάθη και ασυγχρονίες. Μόνο τα κοστούμια της **Χριστίνας Κωστής** παρουσίαζαν ενδιαφέρον.

Οι ηθοποιοί, με τις ενοχλητικές «ψείρες» δίπλα στο στόμα, στο σύνολό τους απογοητευτικοί, δεν μπόρεσαν να υποστηρίξουν ούτε την έστω προβληματική σκηνοθεσία. Η αναμφισβήτητη ευχάριστη σκηνική παρουσία των **Εβελίνας Παπούλια** (στον ρόλο της ξανθής Λορελάι) και **Τάνιας Τρύπη** (στον ρόλο

της μελαχρινής Ντόροθι) ακυρώθηκε γρήγορα από την επαναλαμβανόμενη και συχνά αμήχανη κινησιολογία τους, την απουσία εκφραστικής του προσώπου της Παπούλια, την αδύναμη υποκριτική και των δύο. Σε κάποιες σπάνιες σκηνές μόνον, η **Τρύπη** θύμιζε παλιότερες καλές στιγμές της. Η **Παπούλια** αντίθετα στα κομμάτια πρόζας γινόταν αφόρητη, υποθετώντας ενοχλητικές τοιρίδες ως έκφραση ναζιού.

Τα δυνάμει απογειωτικά κομμάτια των ντουέτων τους, τελικά απογοητευτι-

Η ευχάριστη σκηνική παρουσία των πρωταγωνιστριών ακυρώθηκε γρήγορα από την επαναλαμβανόμενη και συχνά αμήχανη κινησιολογία τους, την αδύναμη υποκριτική και των δύο

κά: δίχως λάμψη, δύναμη, ένταση.

Ο **Χρήστος Ευθυμίου** (Αύγουστος Εομνι) σε πλήρη αφάνεια, ο **Σωκράτης Αλαφούζος** (Μαλόουν) ως «**Ζεν**» σε κωμωδία προκαλούσε θλίψη, ο **Τάσος Κωστής** (Εομνι πατήρ) αδυνατούσε ακόμη και να ακουστεί καθαρά, ο **Σπύρος Καλογήρου** στάθηκε συμπαθητικά σε έναν ρόλο που δεν πίστευε όπως άλλωστε και η **Ζωζώ Σάρπα** που φαινόταν σαν να αποποιείται τη φυσική σκηνική της λάμψη.

Ο Περικλής Αλμπάνης υποστήριξε, όσο του επέτρεπε η σκηνοθεσία, τον ρόλο του **Λάρι** ενώ με πλήρη εντιμότητα και συγκινητικό πείσμα έπαιξε τους διαφορετικούς του ρόλους ο **Στάθης Νικολαΐδης** δημιουργώντας υποψίες ενός δυνάμει καλού θεάτρου.

Θέλει τέχνη ένα μιούζικαλ με περγαμνές να γίνει τόσο βαρετό!